

Ο ΚΑΘΕΡΕΠΤΗΣ

«Όποιος δέν διακρίθηκε σέ δικά του έργα,
είναι ανάξιος νά κατηγορεί έργα άλλων».

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΠΕΛΟΧΩΡΙΤΩΝ

ΓΕΝΑΡΗΣ — ΜΑΡΤΗΣ 1980

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄
ΑΡΙΘΜΟΣ 3

«ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ»

ΤΡΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
 ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ
 ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΑΜΠΕΛΟΧΩΡΙΤΩΝ

Συντάσσεται από 'Επιτροπή

'Υπεύθυνος:

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ
 Συλλόγου

Γραφεῖα περιοδικοῦ:

Γεωργίου Β' 13 'Ιωάννινα

Τηλεφ. (0651) 28020

Διεύθυνση γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ
 περιοδικοῦ «Καθρέπτης»- 'Αλληλογραφία

Θανάσης Α. Πατούρας

Νεοφ. Δούκα 6 - 'Ιωάννινα

Τηλεφ. (0651) - 24164

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

'Εσωτερικοῦ Δρχ.: 300

'Εξωτερικοῦ Δολ.: 20

ΕΓΓΡΑΦΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ —

— ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ:

α) **ΙΩΑΝΝΙΝΑ:**

ὁ Ταμίας τοῦ Συλλόγου

Κώστας Θ. Νίκου

Μανωλιάσσης 53

Τηλ. (0651) 31.609

β) **ΑΘΗΝΑ:**

Κώστας Χρ. Γιωτάκης

"Ελλης 28 - Αιγάλεω

Τηλ. (01) 5985462

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γιώργος Δ. 'Αναστασίου

Βασίλης Δ. Παπαδημητρίου

'Αντώνης Δ. 'Αντωνίου

Κώστας Ε. Σιώτος

ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

Τολμήσαμε την επανέκδοση του «ΚΑΘΡΕΠΤΗ» με την κρυφή ελπίδα, να δημιουργήσουμε ένα πόλο έλξης, όλων όσων ενδιαφέρονται για τα προβλήματα του χωριού μας και γενικά της περιοχής.

Όλων όσων νοιάζονται για τα ήθη και έθιμα του τόπου μας και όσων ενδιαφέρονται να μάθουν τις ρίζες τους.

Και κάτι άλλο. Να συντελέσουμε, μαζί με την προώθηση των προβλημάτων του χωριού μας, στην αγάπη, αλληλεγγύη και αλληλογνωριμία των Άμπελοχωριτών όπου γής.

Είχαμε συνειδητοποιήσει το πόσο βαρύ είναι το έργο που αποφασίσαμε να αναλάβουμε. Και μέσα μας κρυφόκαιγε ή αγωνία. Θα υπάρξει ανταπόκριση στις προσδοκίες μας; Πόσοι θα είναι αυτοί που θα ανταποκριθούν στο κάλεσμά μας; Πόσοι οι πιστοί;

Τα θερμά γράμματα που πήραμε, οί συνδρομές που έρχονται απ' όλα τα μέρη που κατοικούν οί χωριανοί μας, τὰ πρώτα έμβάσματα που λάβαμε για ένίσχυση του περιοδικού μας, τὰ τεύχη που πουλούνται έδωσαν την άπάντηση.

Αυτή ή ανταπόκριση και θερμή συμπαράσταση που έδειξαν οί χωριανοί μας, μās έπιφορτίζει με πρόσθετα καθήκοντα και υποχρεώσεις.

Άπό τή στήλη αυτή τó δηλώνουμε ότι από την πλευρά μας θα καταβάλουμε κάθε προσπάθεια να ανταποκριθοῦμε στις προσδοκίες όλων. Να βελτιώσουμε τó περιοδικό. Να προβάλουμε τὰ προβλήματα του τόπου μας. Να ποῦμε τούς καῦμούς μας και τὰ σχέδια για τó μέλλον. Να έρευνήσουμε τήν ιστορία του τόπου μας και πάνω άπ' όλα να ένημερώνουμε τούς ξενητεμένους με τήν επικαιρότητα του χωριού μας.

Πιστεύουμε ότι στην ώραία και εύγενική προσπάθεια θάχουμε τήν συμπαράσταση όλων.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΔΗ ΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Παραθέτουμε σχόλια του ημερήσιου υπ' Γραμματικού τύπου με τὰ ὁποῖα ὑποδέχτηκε τὴν ἐκδοσὴ τοῦ περιοδικοῦ μας.

«... Ἀληθινὸς καὶ ζωντανὸς καθρέφτης, τῆς παλιᾶς καὶ νέας ἀμπελοχωριτικῆς ζωῆς, εἶναι τὸ μικρὸ καὶ κομψὸ τρίμηνο περιοδικὸ ποὺ ἐξέδωσε ὁ δῆμιος Σύλλογος στὴν πόλιν μας, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ Συμβουλίου.

Οἱ Σκλουπιῶτες μὲ τὸ Σύλλογος καὶ μὲ τὸν «καθρέφτη» τους καὶ μὲ τὶς εὐγενεῖς φιλοδοξίες καὶ προθέσεις τους, ἀποδείχνουν ὅτι πράγματι δὲν ὑπάρχει γλυκύτερο καὶ ὠραιότερο ἀγαθὸ στὸν ἄνθρωπο καὶ στὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν Πατρίδα καὶ τὴ μάνα.

Ὁ «Καθρέφτης» τῶν ἀμπελοχωριτῶν, εἶναι ἓνα περιοδικὸ, σωστὸ πνευματικὸ ἀμπέλι μὲ γλυκὰ σταφύλια, ποὺ τρέφει ψυχῆς καὶ ζωντανεῖται μνήμες. Ἀποτελεῖ παράδειγμα γιὰ μίμησιν. Γι' αὐτὸ χαιρετίζουμε τὴν ἐκδοσὴ του, μὲ τὶς καλύτερες εὐχές γιὰ κάθε προκοπὴ του.»

«ΠΡΩΤΗΝΑ ΝΕΑ» 19-3-80

Ὁ «Καθρέφτης» λοιπὸν, τίτλος τῆς τρίμηνης ἐκδοσῆς τῶν ἀπανταχοῦ ἀμπελοχωριτῶν κυριολεκτικὰ ἀντικαθρεφτίζει, τὸν ἕρωτα τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, τῶν ζωμάχων τῶν ἀκροτῶν τῆς Ἑλληνοσύνης, πρὸς τοὺς ἀρχικούς δημιουργούς.. τοὺς γονιούς!

Εἶναι Φωνὴ ἀπὸ χωριῶ. Φωνὴ καθάρια, λαγαρὴ καὶ ἥρωϊκὴ. Ἡρωϊκὴ γιὰ τὴν προσπάθεια. Προσπάθεια, ποὺ πρέπει νὰ διατηρηθεῖ καὶ νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ σ' ὅσους μποροῦν ν' ἀναλάβουν παρόμοιες. Ποὺ μέσα ἄλλωστε ἀπ' αὐτές, προβάλλουν οἱ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι, αὐτοὶ ποὺ ἀνήκουν στὸ μάχη-μπνευματικὸ μετρίζι, καὶ μποροῦν νὰ χερσιζονται ἐξ ἴσου σωστὰ τὴν τσάπκα, μαζί μὲ τὸ πνευματικὸ καλαμάρι, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται δξύμορο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 10.4.80

ΔΙΑΒΑΖΑ προχθὲς ἓνα περιοδικὸ Λέγετε «Ὁ Καθρέφτης». Εἶναι ἐκδοσὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀμπελοχωριτῶν. Ἐνα καλαίσθητο περιοδικὸ μὲ πολιτιστικὸ περιεχόμενον. Λίγες οἱ σελίδες του στὴν ἀρχὴ. Μεγάλῃ δὲ προσφορὰ τοῦ Συμβουλίου ποὺ μόχθησε γιὰ τὴν κυκλοφορία του. Συγχαρητήρια γιὰτὶ ἔργο τέτοιο δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν ἄλλοι, μεγαλύτεροι Σύλλογοι μὲ οικονομικὲς δυνατότητες τεράστιες.

Τὸ περιοδικὸ τῶν Ἀμπελοχωριτῶν «ὁ καθρέφτης», ἀποδεικνύει ὅτι καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς ὁ Ἡπειρωτῆς, ὁ Τζουμερκιώτης καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀμπελοχωριτῆς διψάει γιὰ πολιτιστικὴ προσφορὰ. Μάθημα γιὰ ὅλους μας.

«ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ» 18-3-80

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΛΑΒΑΜΕ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Πήρα το πρώτο τεύχος του Περιοδικού σας «Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ» που πολύ σωστά του δίνετε αριθ. (2) και μαζί με τις ευχαριστίες μου, θα μου επιτρέψετε να σας συγχαρώ όλους, γι' αυτή σας την προσπάθεια που πραγματικά είναι και αξιόλογη και αξιόπαινος.

Πιστεύω και είμαι βέβαιος, ότι όχι μόνο θα συνεχίσετε τη έκδοση του περιοδικού, αλλά και θα βελτιώνετε αυτό συνέχεια, ώστε και το χωριό σας να βοηθηθεί, αλλά και να γίνει παράδειγμα και για τα άλλα χωριά, της πιο όμορφης, για μένα περιοχής των Τζουμερκων.—

Κων)νος Δ. Βήχας

Επιθ) της Δημ. έργων

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Ἰδρύματός μας ἔλαβε καὶ καταχώρισε στὸ μητρώο εἰσαγωγῆς τῶν βιβλίων του μὲ ἀξ. ἀριθμ. 24638 τὸ 2ο τεύχος τοῦ Περιοδικοῦ «Ὁ Καθρέπτης», πολιτιστικοῦ ὄργανου τοῦ Συλλόγου σας.

Ὡς πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος σας εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀποστολὴ καὶ σας συγχαίρω γιὰ τὴν πρωτοβουλία τῆς ἔκδοσης.

Μὲ τὴν εὐκαιρία σας παρακαλῶ νὰ στείλετε στὴ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ 1ο τεύχος τοῦ Περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ συμπληρώσει τὴ συλλογὴ τῶν ἡπειρωτικῶν τῆς Περιοδικῶν.

Μὲ ἐκτίμησιν

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ΙΜΙΑΧ

Κώστας Φρόντζος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνώστες μας καὶ συνδρομητὲς μας νὰ μᾶς γνωρίζουν τίς νέες τους διευθύνσεις, ὅταν ἀλλάζουν σπίτι, γιὰ νὰ παίρνουν τακτικὰ τὸ περιοδικὸ μας.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Δημ. Τόλη

Συν)χου Δάσκαλου

Σάν δάσκαλος, (συν)χος τώρα) που υπηρέτησα στο χωριό μας, το Άμπελοχώρι, τα περισσότερα χρόνια και υποτίθεται πως ξέρω περισσότερα από κάθε άλλον για το σχολείο μας, παίρνω πρώτος τη σειρά να γράψω γι' αυτό και το διδακτήριό του.

Πέρασαν από το σχολείο μας, κατά καιρούς, κάμποσοι δάσκαλοι. Δεν μπορεί όμως να ξέρει κανένας ποιοι υπηρέτησαν τα παλιά χρόνια, γιατί στο αρχείο του σχολείου δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να το δείχνει.

Σίγουρος είμαι για τους παρακάτω:

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

(Τσερλίγκας) από τα Λεπιδιά "Αρτας.

Τό παρατσούκλι τὸ κόλλησαν, γιατί κάθε δουλειά τὴν ἔκανε με κάποια ἀμφιβολία και ἔως και φόβο.

2. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΦΛΟΥΔΑΣ

ἀπὸ τὰ "Αγναντα "Αρτας. Ἦταν πολὺ ἐργατικός. Ἐπέμενε ἀφάνταστα νὰ μάθουν οἱ μαθητές του. "Ὅσοι μαθήτευσαν σ' αὐτὸν ἔμαθαν γράμματα.... "Ἦμουν κι' ἐγὼ μαθητής του.

3. ΚΩΝ)ΝΟΣ ΓΚΡΕΜΠΟΥΝΗΣ

ἀπὸ "Αγναντα "Αρτας.

4. ΔΗΜΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(παιδί τοῦ Παπαγιώργη) και

5. ΔΗΜΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ (Αὐτοὶ οἱ δύο ἐργάστηκαν λίγο, γιατί ἦταν

προσωρινοί).

6. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΛΗΣ Ὑπηρέτησε τὰ περισσότερα χρόνια.

7. ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΥΡΑΙΝΟΥ (Κερκυραία). Ἦταν πολὺ καλὴ δασκάλα. Ὑπηρέτησαμε μαζί γιατί τὸ σχολεῖο λειτουργοῦσε ὡς διθέσιο. Τὸ 1940, ὅταν πιάστηκε ὁ πόλεμος με τοὺς Ἰταλοὺς, πῆγε στο χωριὸ Κοντοδράκι με ἀπόσπαση.

8. ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΤΣΙΟΥΡΑΣ

9. ΠΑΥΛΟΣ ΔΑΒΩΝΗΣ

10. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΤΣΙΟΥΡΑΣ ἀπὸ τὸ Ματσούκι.

11. ΑΘΗΝΑ ΤΟΛΗ γιὰ λίγο καιρὸ με ἀπόσπαση.

12. ΚΩΝ)ΝΟΣ ΣΙΟΝΤΗΣ ἀπὸ τοὺς Χουλιαράδες.

13. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΛΔΑΝΗ ἀπὸ τὸ Θεσπρωτικό Πρεβέζης.

14. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΡΚΑΣ ἀπὸ τὸ νησί Ἰωαννίνων.

15. ΗΛΙΑΣ ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ ἀπὸ Ραφταναίους.

16. ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

17. ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΣΑΠΙΑΗΣ

18. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ ἀπὸ τὸ Δροσχώρι και

19. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ἀπὸ τὰ Πλαίσια.

Οἱ τελευταῖοι, ἀπὸ μὲνα και κάτω ἦταν Πτυχιούχοι Διδασκαλείου ἢ Ἀκαδημίας με ἐγκυκλοπαιδικές και παιδαγωγικές γνώσεις. Αὐτοὶ ἐργά-

στηκαν καλύτερα. Βοηθούσε όμως και τὸ ἔμφυχο ὕλικό (οἱ μαθητές) ποὺ ἦταν ἄριστο....

Ὅσο γιὰ τὸ διδακτήριο, ὅταν τὸ θυμάμαι: μὲ πιάνει ἀπελπισία. Ἦταν κτισμένο ἐκεῖ ποὺ εἶναι τώρα τὸ Κοινοτικό κατάστημα. Ἀκατάλληλο γιὰ σχολεῖο. Μονόροφο, μὲ μία αἴθουσα πάνω, ποὺ γινόνταν τὰ μαθήματα καὶ κάτω τὸ ὑπόγειο ποὺ κάποτε ἐνοικιαζόταν γιὰ μαγαζί.

Πότε κτίστηκε δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο. Ὅταν ρωτοῦσα τοὺς γεροντότερους μοῦ ἀπαντοῦσαν: «Ἔχει: πολλὰ χρόνια! Ἐσῆθησαν πολλοὶ νὰ χτιστεῖ ... Ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀκόμα .... Ἄλλος μὲ χρήματα, ἄλλος μὲ ἐργασία καὶ ὅλοι μαζί μὲ τὸ μεντάσι: (ἀλληλοβοήθεια). Ὅλα τὰ ὑλικά μεταφέρθηκαν μὲ μεντάσι...»

Μποροῦμε ὁμως πάνω - κάτω, νὰ βροῦμε πότε περίπου κτίστηκε.

Τὸ χωριὸ ἀπελευθερώθηκε τὸ ἔτος 1881. Μετὰ 25 χρόνια, δηλαδή τὸ 1906, ὁ δάσκαλος Φλούδας ἐργάστηκε στὸ διδακτήριο αὐτὸ. Ἄρα θὰ πρέπει νὰ κτίστηκε μεταξύ τῶν ἐτῶν 1888 ἕως 1900.

Σ' αὐτὸ ἐδίδαξαν οἱ ἑπτὰ πρῶτοι δάσκαλοι μας.

Πολλὰ παιδιά, λιγιστὸς ὁ χώρος!!! Θυμάμαι κάποια χρονιά εἶχα 116 μαθητές..... Παρ' ὅλο ποὺ δὲν βοηθούσε τὸ διδακτήριο, ποτὲ δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σχολεῖο στεναχωρημένος ἢ ζαλισμένος... Ὅλο: διαβασμένοι, ὅλοι: καλοὶ, μ' ἕνα μόνο ἀναγνωστικό καὶ λίγα τετράδια....

Νά ὁμως ποὺ τὸ χάσαμε κι' αὐτὸ.

Κάποτε παρουσιάστηκαν μικρὲς ρωγμὲς στὸν τοῖχο τῆς Δυτικῆς πλευρᾶς. Σάν υπεύθυνος, (ὕπηρετοῦσα στὸ χωριὸ), ἀνησύχησα. Μὲ τὴ σχολικὴ ἐφορεία παρακαλέσαμε τρεῖς καλοὺς μαστόρους, τὸ Γρηγόριο Πάνο, τὸ Χρῆστο Δημ. Ἀναστασίου καὶ Μήτσιο Γιωτάκη νὰ τὸ κοιτάξουν καὶ νὰ μᾶς ποῦν τὴ γνώμη τους.

Μὲ προθυμία καὶ μὲ μεγάλη προσοχή τὸ ἐπιθεώρησαν καὶ μᾶς εἶπαν πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος, τὸ κτίριο εἶναι γερὸ καὶ μπορεῖ νὰ βαστάξει: κι' ἄλλα 30 χρόνια ἀκόμα.

Ὅπως καὶ βάσταξε..... Μάλιστα μᾶς ἔδωσαν καὶ γραπτὴ ἔκθεση τὴν ὁποία στείλαμε μὲ ἀναφορὰ μᾶς στὸν Ἐπιθεωρητή.

Ἐκεῖνος διέταξε τὸ σχολικὸ ἀρχιτέκτονα νὰ ἔλθει ἐπὶ τόπου, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε, γιὰ νὰ σχηματίσει: υπεύθυνη γνώμη γιὰ τὴν στερεότητα τοῦ διδακτηρίου.

Σέ λίγες μέρες λάβαμε ἔγγραφο τοῦ Ἐπιθεωρητῆ μὲ τὴν ἐντολή νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ διδακτήριο ὡς ἐτοιμόρροπο.... Ἀπὸ τότε ἄρχισε τὸ μαρτύριό μας! Κουβαληθήκαμε στὴν ἐκκλησία. Τὰ θρανία τὰ τοποθετήσαμε στὸν γυναικωνίτη καὶ ἀρχίσαμε μάθημα στὸν κυρίως ναὸ. Οἱ μαθητές κάθονται στὰ στασιδία καὶ ὅταν τελείωνε ἡ κάθε τάξη τὸ μάθημα, ἀνέβαινε στὸν γυναικωνίτη νὰ γράφει.

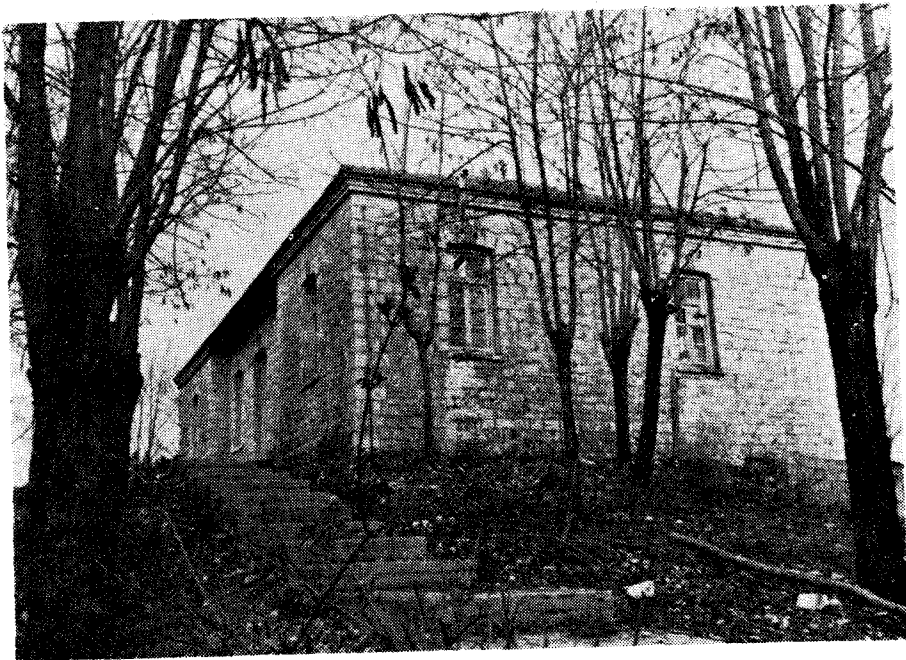
Παρ' ὅλες τίς δυσκολίες γινόνταν καλὴ δουλειά, γιατί ὅπως εἶπαμε, οἱ μαθητές ἦταν ἦσυχοι, ὑπάκουοι, μελετηροὶ καὶ φιλότιμοι.

Τὸ σχολεῖο τότε λειτουργοῦσε ὡς θερινό. Δηλαδή κάναμε διακοπές δύο μῆνες τὸ χειμῶνα καὶ ἔνα τὸ καλοκαίρι, γιατί μερικά παιδιὰ τὸν χειμῶνα κατέβαιναν στὴν «Πολτσά» (στὰ χειμαδιά). Ὅταν ὁ κερὸς καλύτερευε, ποῖός μᾶς ἔπιανε!!!! Ἀπὸ τὰ μισὰ τοῦ Μαῦτου κάναμε μάθημα ἔξω

ἀλλὰ κάπως ὑποφερτό. Τοῦ πληρώναμε νοίκι 10 δραχ., τὸν μῆνα καὶ στὸ τέλος μᾶς τὰ χάρισε ὅλα γιατί δὲν εἶχαμε. Μετὰ πάλι στὴν ἐκκλησιά κ.ο.κ. Δηλαδή πέρα δῶθε.

Στὸ μεταξὺ ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε καὶ συζητήσαμε τὸ θέμα.

Συγκεντρωθήκαμε ὅλοι οἱ κάτοικοι

Ἀποψη τοῦ σχολεῖοῦ μας

πότε στὸν ἥλιο, πότε στὸν ἴσκιο. Νιῶθαμε μεγάλη ξεκούραση. Ἀέρας καθαρός, καλοὶ μαθητὲς καὶ ὄρεξη. Στὰ διαλείμματα γινόταν χορὸς στὴ χωραφιά (πλατεία) ἄκρη σὲ ἄκρη....

Ἐπειτα μᾶς παραχώρησε τὸ μαγαζί του, πού τὸ εἶχε κλεισμένο, ὁ Δῆμος Ἀλεξίου καὶ μεταφερθήκαμε ἔκει. Δὲν ἦταν κι' αὐτὸ εὐρύχωρο,

καὶ συζητήσαμε τὸ θέμα.

Τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νὰ γίνει ἦταν νὰ βρεθεῖ τὸ οἰκόπεδο καὶ κατόπι νὰ ζητήσουμε πίστωση ἀπὸ τὸ Κράτος.

Ἄλλιῶς δὲν θὰ μᾶς χορηγοῦσε.

Τὴν κατάσταση τότε ἔσωσε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ. Εὐχαρίστως δώρισε ὅλο τὸ οἰκόπεδο πίσω ἀπὸ τὴν ἐκ-

κλησία, εκεί που ήταν άλλοτε τὰ μνήματα.

Στὴ συνέχεια μὲ ἄδεια τοῦ Δασαρχείου, κόπηκαν τὰ περισσότερα δένδρα (πουρνάρια) πού ἦταν στὸ οἰκόπεδο καὶ ἔγινε ἡ ἀσβεστοκρήνη στὴν κάτω ἄκρη τῆς πλατείας ἀριστερὰ ὅπως πᾶμε στὰ Πραμαντιωταίικα. Ἐργολάβος ἦταν ὁ Μήτσιος Γιωτάκης. Βγήκαν ἀπ' αὐτὴ 30.000 ὀκάδες ἀσβέστη. Ὄταν τὸ 1936 τὸ κράτος μᾶς χορήγησε πίστωση, μὲ ἐργολάβο τὸν Βαγγέλη Εὐεκάρφωτο καὶ μαστόρους τοὺς Γρηγόρη Πᾶνο, Κώστα Ἐξάρχου, Θύμιο Τόλη, Μήτσιο Τζουθάρρα καὶ ἄλλους ἔγινε ἡ τοιχοποιεῖα τοῦ νέου διδαστηρίου. Ἀργότερα μὲ ἄδεια πάλι τοῦ Δασαρχείου, προχωρήσαμε στὴν κοπὴ τῆς ξυλείας δωρεάν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Ματσουκίου, μὲ ὑποχρέωση τοῦ ἐργολάβου νὰ τὴν παραδώσει στὸ «Στενὸ» κοντὰ στὸ ποτάμι.

Σύντομα - σύντομα τὸ καλοκαίρι ἔγιναν ὅλες οἱ δουλειές καὶ τὸ φθινόπωρο ἔγινε ἡ μεταφορὰ τῆς ξυλείας στὸ χωριὸ. Ἡ μεταφορὰ ἔγινε μὲ μιντάσι σὲ τρεῖς ἢ τέσσερες Κυριακές. Χτυποῦσε ἡ καμπάνα μετὰ τῆς θείας λειτουργίας καὶ ὅλοι ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, μὲ ὅσα φορτηγὰ ζῶα εἶχε τὸ χωριὸ, ξεκινούσαν γιὰ δουλειὰ. Ὁ δρόμος ἀπὸ τὸ «Στενὸ» ὡς τὸ χωριὸ ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀνθρώπους στὴ σειρὰ φορτωμένους ξύλα.

Τὴ χοντρὴ ξυλεία τὴν ἀποθηκέψα-

με στὸ χαγιάτι τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑπόλοιπη στὸ ὑπόγειο τοῦ παλιοῦ διδαστηρίου.

Τὸ νέο διδαστήριο σκεπάστηκε κατὰ τὸ 1950 ἢ 1951 νομίζω καὶ τὸ σχολεῖο ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ, λίγο ἀργότερα, ὅταν τελείωσαν ὅλες οἱ ἄλλες ἐργασίες.

Εἶναι ὠραῖο, σύγχρονο καὶ ὑγιεινὸ, σὲ καλὴ τοποθεσία, κοντὰ στὴν ὄμορφη ἐκκλησία μας.

Χωρίζεται σὲ δύο μεγάλες ἡλιόλουστες αἴθουσες διδασκαλίας, γραφεῖο τῶν δασκάλων καὶ ἄλλο ἕνα δωμάτιο γιὰ κατοικία δασκάλου ἐργένη.

Ἐχει πολλὰ ἐποπτικὰ μέσα, μὲ διδασθητικὰ γεμάτη διαλεχτὰ διδλία, δωρεές τῶν χωριανῶν καὶ μεγάλη ἐγκυκλοπαίδεια, δωρεὰ τῶν ἀδελφῶν Κων. Ἀλεξίου, γιὰ τὴν μνήμη τοῦ ἀδελφοῦ τους Χρήστου, Γυμνασιάρχου, πού ἄδικα χάθηκε στὴν κατοχὴ, ὅταν οἱ Ἄγγλοι τορπίλισαν τὸ Ἰταλικὸ καράβι πού πήγαινε μὲ ὁμήρους στὴν Ἰταλία.

Καὶ τώρα ..... ὁμορφὸ σχολεῖο μας μένει κλειστὸ ἀπὸ τὸ 1977. Δὲν εἶναι μικρὰ παιδιὰ στὸ χωριὸ νὰ πᾶνε..... Ἀπὸ τότε ἔπαψαν ν' ἀκούονται οἱ χαρούμενες παιδικές φωνές... Σταμάτησαν τὰ τραγούδια καὶ τὰ παιγνίδια. Οἱ νέοι τώρα πηγαίνουν σὰν ἐπισκέπτες καὶ τὸ σχολεῖο ἀνοίγει μόνο στίς ἐκλογές γιὰ φασαρία..... ..

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔδω καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τραγουδάει.

Σὲ κάθε περίπτωση τῆς ζωῆς του, χαρούμενη ἢ λυπητερή, τὰ τραγούδια του τὸν συνόδευαν, τὸν παρηγοροῦσαν, τὸν ἐνθουσίαζαν, τοῦ ἔδιναν θάρρος, ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα.

Μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια οἱ Ἕλληνες νανουρίστηκαν, μεγάλωσαν, πορευτήθηκαν στὴ ζωὴ, δούλεψαν, κουράστηκαν, ξενιτεύτηκαν, πόνεσαν, ἔκλαψαν, ἀγάπησαν. Μὲ τὰ μοιρολόγια ἀκόμα τοῦ λαοῦ μας ἔφυγαν γιὰ τὸ μεγάλο καὶ αἰώνιο ταξίδι τῆς ἡλιμοιρίας.

Βρυσμαῖνες Ἐθνικοῦ μεγαλείου καὶ γάρφαρες πηγῆς συναίσθημάτων εἶναι οἱ στίχοι τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν.

Μὲ κῦτὰ θὰ νιώσουμε τὶς παλικαριές τῆς κλεφτουριάς, θὰ ζήσουμε τὶς περιπέτειες, τὶς λαχτάρες, τοὺς δραματισμούς τοῦ ἔθνους μας, θὰ πονέσουμε μὲ τὸ παράπονο τοῦ σκλάβου, θὰ δακρῶσουμε μὲ τὴ θλίψη τοῦ ξενιτεμένου. Θὰ καμαρώσουμε ἀκόμα τοὺς λεβέντες, ποὺ περιφρονοῦν τὸ θάνατο, θ' ἀκούσουμε τὶς μάγες νὰ ὀνειρεύονται καλύτερες μέρες γιὰ τὰ παιδιὰ τους, τὰ νιάτα νὰ ὕμνοῦν τὴν ὀμορφιὰ, τοὺς ἐρωτευμένους νὰ τραγουδοῦν τὴν ἀγάπη τους.

Τὰ παλαιότερα χρόνια, ἔρχονταν στιγμῆς, μέσα σὲ κάθε χρονιά, ποὺ σὲ κάθε σὺναξη ὄλοι, ἄντρες, γυναικες καὶ παλικάρια πιάνονταν στὸ χορὸ καὶ τραγουδοῦσαν τὶς χαρὲς τὶς λύπες τους καὶ ξεχνοῦσαν τὰ θάσσανά τους.

Ὅμως τὰ χρόνια πέρασαν... Ἡ ζωὴ προχώρησε καὶ ἄλλαξε. Ἡ ἀνθιστὴ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ τεχνολογικὴ ἀνάπτυξη, ἡ μετατόπιση τοῦ λαοῦ στὰ ἀστικά κέντρα, οἱ νέες συνθήκες ἐργασίας, μόρφωσης, κατοικίας καὶ ζωῆς μετέβαλαν καὶ μεταβάλλουν καὶ στὶς περισσότερες φορὲς ἐξαφανίζουν τοὺς λαϊκοὺς μας θησαυροὺς καὶ μαζί τους καὶ τὰ ὠραῖα Δημοτικὰ μας τραγούδια.

Ὅμως, ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρὸς, ἄς μαζέψουμε τὰ λευλοῦδια αὐτὰ τῆς λαϊκῆς μας κληρονομιάς, ἄς κρατήσουμε ζωντανές τὶς ρίζες μας, ἄς διατηρήσουμε ὅ,τι μᾶς ξεχωρίζει ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ μᾶς ἐκφράζει σὰν ἔθνος καὶ λαὸ.

Στὴ συνέχεια δίνουμε μερικὰ Δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ οἱ Ἀμπελοχωρίτες - Σκλουπιῶτες τραγουδαγαν καὶ χόρευαν στὴ χωραφιὰ (τὴν πλατεία) κάθε γιορταστικὴ μέρα καὶ ἰδιαίτερα τὶς μέρες (26 καὶ 27 Ἰουλίου) τοῦ πανηγυριοῦ.

«Λεβέντης είσαι μάτια μου...»

—Λεβέντης εί... λεβέντης είσαι μάτια μου, λεβέντης είσαι μάτια μου λεβέντικα χορεύεις, λεβέντικα χορεύεις.....

Λεβέντικα, λεβέντικα πατάς στή γῆ, λεβέντικα πατάς στή γῆ και κουρνιαχτό δέ σ'κώνεις, και κουρνιαχτό δέ σ'κώνεις.

Σάν παίρνεις τὸ ... σάν παίρνεις τὸν ἀνήφορο, σάν παίρνεις τὸν ἀνήφορο λιανοκρατᾶς τῆ μέση, λιανοκρατᾶς τῆ μέση.

Μηνά μεσοῦ... μηνά μεσοῦλα σὲ πονεῖ, μηνά μεσοῦλα σὲ πονεῖ μηνά καμάρι σέρνεις, μηνά καμάρι σέρνεις;

—Μουῖδ' ἢ μεσοῦ... μουῖδ' ἢ μεσοῦλα μὲ πονεῖ μουῖδ' καμάρι σέρνω, μουῖδ' καμάρι σέρνω. Μόν' τόχει τὸ κορμάκι μου, μόν' τόχει τὸ κορμάκι μου λιανοκρατᾶ τῆ μέση, λιανοκρατᾶ τῆ μέση.....

(Εἶναι γραμμμένο μ' ὅλα τὰ λόγια, ὅπως τραγουδιέται)

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΡΙΕΣ:

Τίς δύο Κυριακὲς τῆς Ἀποκριᾶς και ἰδιαιτέρα τὴν Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Τυρινῆ) οἱ νέοι κυρίως κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μας ντύνονταν μασκαράδες. Δηλαδή ἔντυναν ροῦχα εἶτε γυναικεῖα ἦταν αὐτὰ, εἶτε ἀντρικά και ἔκρυβαν τὸ πρόσωπό τους μὲ μαύρα μαντήλια γιὰ νὰ μὴ γνωρίζονται. Ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατεύουν τὴν ἀνωγυμία τους τους, οἱ μασκαρεμένοι, κρατοῦσαν στὰ χέρια τους μιὰ κάλτσα, συνήθως γυναικεῖα, γεμάτη στάχτη. Ἔτσι οἱ μασκαρεμένοι, ἄλλος ντύνονταν γαμπρός, ἄλλος νύφη, ἄλλος παππούς κ.λ.π., και συγκεντρώνονταν κατὰ παρέες τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ

μας και διασκέδαζαν τοὺς χωριανούς.

Τὸ βράδυ ὅλοι μαζί οἱ μασκαρεμένοι, «γύρναγαν τὰ σπίτια» και οἱ νοικοκυρὲς τοὺς κέρναγαν διάφορα ποτὰ, προσπαθώντας νὰ γνωρίσουν ποι-οὶ ἦταν οἱ μασκαρεμένοι. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐπιτρέπονταν και διάφορες ἀσεμνες χειρονομίες και λόγια.

ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΙΑΣ

«ΨΥΧΟΣΣΑΒΑΤΟ»

Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ μας ἔφτιαχναν «Κορμάτια». Δηλαδή βράζανε σιτάρι - φτιάχνανε πίττες τηγανίτες κορμάτια φωμί - ἔλιές - κρασί κ.λ.π. και τὰ πῆγαναν στὴν ἐκκλησιά γιὰ νὰ τὰ βλογίσει ὁ παπάς.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας

δλα αὐτὰ τὰ μοίραζαν στοὺς ἐκκλησιαζόμενους κατοίκους, γιὰ νὰ συγχωρῆσει ὁ Θεὸς τοὺς νεκροὺς. Γιατί, ὅπως λέει ἡ παράδοση, οἱ νεκροὶ περιμένουν τὰ ψυχασάββατα γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν. Στὸ τέλος τῆς διανομῆς καὶ ἂν περίσσειαν «κοιμάτια» τὰ μοίραζαν στοὺς παρευρισκομένους κατοίκους καὶ ἀντιπροσώπευαν τὰ «ξένα» δηλαδὴ αὐτοὺς ποὺ ἀπουσίαζαν ἀπὸ τὸ χωριό.

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ ἀνύπαντροι νέα καὶ κυρίως οἱ νέες κάθονται ὀλη τὴν ἡμέρα νηστικοί. Τὸ βράδυ οἱ νέες φτιάχνουν «ἀρμυροκουλούρα» ἀπὸ ἀλεύρι καλαμποκίσιο μὲ νερὸ καὶ ἀρκετὸ ἀλάτι καὶ τὴν ψήνανε στὴ γωνιά, σκεπάζοντάς τὴν μὲ στάχτη.

Τὸ καλαμποκίσιο ἀλεύρι τῆς ἀρμυροκουλούρας ἔπρεπε νὰ εἶναι κλεμένο, ἀπὸ τρία σπίτια, ποὺ ἦταν ἀπίκραντα καὶ «μονοστέφανα».

Τὴν ζύμωνε ἡ νέα καὶ τὴν πρώτη «μπουκιὰ» τὴν ἔτρωγε αὐτὴ ποὺ τὴ ζύμωνε. Τὴ δεύτερη μπουκιὰ τὴν πέταγε στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ τὴν τρίτη «μπουκιὰ» τὴν ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς, γιὰ νὰ δεῖ στὸν ὕπνο τῆς, ποῖον θὰ παντρευτεῖ.

Ἄν τὸ βράδυ στὸν ὕπνο τῆς ἡ νέα ὄνειρευόταν νὰ πίνει κρασί μὲ χρυσὸ ποτήρι, θὰ ἔπαιρνε λεύτερο ἄντρα. Ἄν ὅμως τοὺς ἀντιληφθοῦν ἔστω καὶ καπνισμένο μυροτσούκαλο, θὰ ἔπαιρνε χηρευτόμενο ἄντρα.

ΣΑΒΒΑΤΟ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ.

Αὐτοὶ ποὺ γιορτάζουν, πηγαίνουν σιτάρι στὴν ἐκκλησιά ὄχι ὅμως γιὰ «σχώρι» ἀλλὰ γιὰ χρόνια πολλά. Πηγαίνουν οἱ ἀνύπαντροι καὶ ἀνύπαντρες καὶ προσπαθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς λειτουργίας νὰ πάρουν κρυφὰ ὅμως, λίγο σιτάρι γιὰ νὰ δοῦν τὸ βράδυ στὸν ὕπνο τοὺς τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς τους.

Ἄν ὅμως τοὺς ἀντιληφθοῦν ἔστω καὶ ἓνας, ὅτι παίρνουν σιτάρι, τότε δὲν «πιάνεται τὸ τέχνασμα».

ΜΑΡΤΗΣ

1η ΜΑΡΤΗ

Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ὅσοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ μικροὶ καὶ μεγάλοι, δένουν στὸ ἀριστερὸ χέρι: ἓνα διπλὸ σχοινί, ἄσπρο καὶ κόκκινο καὶ τὸ κρατοῦν ὀλόκληρο τὸ μήνα. Αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ μὴ τοὺς σημαδέψει (μυαρίσει) ὁ Μάρτης.

Ἐπίσης τὴν ἴδια μέρα, οἱ νοικοκυρὲς δὲν πλένουν μὲ θραστὸ νερὸ τὰ ρούχα, γιὰτὶ κομματιάζονται (χαλάνε)

9η ΜΑΡΤΗ

Μέχρι τότε φύτευαν δέντρα, γιὰτὶ πίστευαν πὼς μετὰ δὲ θὰ «έπιαναν» (ρίζωναν).

24η ΜΑΡΤΗ

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα κτυποῦσαν γύρω ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τίς αὐλὲς χάλκινα ἀγγεῖα (συνήθως ταψιά), μὲ ἕνα ξύλο, γιὰ νὰ φύγουν τὰ ἔρπετά (φίδια) καὶ τὰ ἔντομα ἀπὸ τὰ σπίτια τους.

Ι. ΣΠΥΡΟΥ

Η ΛΑΖΑΡΙΝΑ

“Όπως τὰ θυμοῦνται οἱ παλιοί... ”

Ὁ ἥλιος βγήκε στὰ Τζουμέρκα ἓνα πρωὶ στὰ 1885 καὶ ἔλουσε τὸ ἔρμο Σκλοῦπο πού κράταγε λέφτερο στὴν Τουρκία. Τοῦτος ὅμως τὸ πρωῖνὸ δὲν ἦταν σάν τ' ἄλλα. Οἱ γέροι τοῦ χωριοῦ ἄκουσαν τὰ μεσάνυχτα στὴ «Γιώργ Γιώργ.» μέρος ὄχι Σκλουπιώτικο τότε· γιατί ἀργότερα τὸ ἀγοράσαμε, τὴ Λαζαρίνα, τὸ πρῶτο ντουφέκι τοῦ χωριοῦ πού ὅταν ἔριχνε ἤχοῦσε σάν τὸν κύπρο τοῦ Λαζάρου. Ἄπ' αὐτὸν τὸν ἤχο ἄλλωστε πῆρε καὶ τ' ὄνομα του. Σκοτώθηκε, εἶπαν, ἀπόψε τὸ πρωτοπαλλήκαρο, ὁ κατασκοκλέφτης, ὁ Κολιὸ Τζοβάρας. Πάει..... τὸν θάρσααν

Τότε ἀπὸ τὴ γέφυρα Πολιτῶς ὡς κάτω στὴν “Ἄρτα, ὅλα τὰ Τζουμερκοχώρια δὲν ἦταν τούρκικα (Τζουμέρκα κι “Ἄγραφα ἀπάτη-τα λιμέρια) καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ περιοχὴ λέγονταν παλιὸ Ἑλληνικὸ. Ἄργότερα ἐγίνε τὸ Νέο Ἑλληνικὸ πέρα ἀπ' τὸ ποτάμι, ὡσπου σιγὰ - σιγὰ λεφτερώθηκε ὅλη ἡ “Ἡπειρος. Τὰ Τζουμερκοχώρια ὅμως δὲν γλύτωσαν τὸ φόρο στοὺς Τούρκους. Πλήρωναν τὸ ἓνα δέκατο ἀπ' τὸ εἰσόδημα στὸν Τοῦρκο πού ἦταν σὲ κάθε χωριὸ. Γιαυτὸ στοὺς Ραφταναίους ὑπῆρχε φυλάκιο μὲ 4-5 Τούρκους πού μάζευαν τοὺς φόρους. Στὸ χωριὸ μας ἦταν ὁ Σαλῆ Ἄγᾶς.

26 Ἰουλίου λοιπὸν μέρα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ Πανηγύρι στὸ Σκλοῦπο. “Ὀλοιμαζεύτηκαν στὴ χωραφιὰ ἀπ' ὅλα τὰ γύρω μέρη τοῦ χωριοῦ, Μπασδοῦλα - Πολιτῶ - Παπάλια - Ἄλων’ τ’ Γιώργ’ - Στενὸ κ.λ.π. γιὰ νὰ γιορτάσουν ὅλοι μαζὶ τὸ πανηγύρι. Κατέβηκαν ἀπὸ τοὺς Ραφταναίους καὶ οἱ Τοῦρκοι.

Γυναῖκες κι ἄντρες χόρευαν κι' ὁ χορὸς πῆγαινε γαϊτάνι. Οἱ ἄνδρες τότε φόραγαν φουστανέλλα καὶ γουρούνοτσάρουχα κι οἱ γυναῖκες μακρυὰ φουστάνια ἀπὸ μαλλι (Σκούτινα) καὶ ἄβαφα, γιατί δὲν ὑπῆρχαν βαφές. Μπῆκαν στὸ χορὸ καὶ οἱ Τοῦρκοι. Τοὺς ἄρεσε τὸ πανηγύρι ὅπως γινόνταν καὶ στὸ τσακίρ κέφι κάνανε καὶ τσαλίμια. Σήκωναν τὸ πόδι πέρα καὶ ψηλὰ καὶ τὸ ἴδιο θέλαν νὰ κάνουν κι οἱ γυναῖκες, γιὰ νὰ βλέπουν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ φουστάνι.

Οἱ γυναῖκες ὅμως λεβέντισες, ἀρνήθηκαν, δὲν θέλησαν νὰ ὑποταχτοῦν στὴν προσυχιά τῶν Τούρκων. Αὐτοὶ ὅμως ἐπέμειναν νὰ τίς φωνάζουν καὶ νὰ τίς θρίζουν καὶ στίς ἡλικιωμένες ἄγρια «Πέρα τὸ πόδι μωρὴ μπάμπω». Οἱ γυναῖκες ὅμως χόρευαν κανονικὰ κι ἄνδρες πάλι δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς ἀντικρούσουν.

Τότε ο Κολιό Τζοβάρας, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τοῦ χωριοῦ, κλέφτης κι ἀρματωλός, πρῶτος στὸ τουφέκι καὶ στὸ τρέξιμο δὲν βάσταξε τὴν προσβολή. Ξεπετάχτηκε χρυσὸς ἀήτὸς μέσα ἀπὸ τὸ χορὸ κι ἕναν μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἔκανε μαύρους στὸ ξύλο. Καταντροπιασμένοι καὶ δαρμένοι οἱ Τοῦρκοι ἔφυγαν γιὰ τοὺς Ραφταναίους κι οἱ χωριανοὶ περήφανα συνέχισαν τὸ χορὸ «Τέτοια ὦρα ἦταν ἐψὲς», τέτοια καὶ παραπροῦς.....».

Ὁ ἴσκιος ἔπεσε στ' Ἀνήλια κι ὁ Παπᾶς βάρεσε ἐσπερινό. Σιγὰ - σιγὰ ἔπεσε κι ἡ νύχτα καὶ μαζί της πῆρε καὶ τοὺς τελευταίους ἤχους τῶν τραγουδιῶν. Ὁ Κολιός παρέα μὲ τὴ Λαζαρίνα του πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τ' Ἀλών' τ' Γιώργ' (πίσω ἀπ' τὸ Κορφόβουνο) πού ζοῦσε μὲ τὴ γριά μάννα του. Τότε θάταν ἐκεῖ καμμιὰ δεκαριά σπιτία κι ὅλοι φύλαγαν κοπάδια γίδια. Λένε πὼς ὁποῖος ἔβλεπε τὴ Λαζαρίνα ἔφευγε δέκα μέτρα μακριὰ. Τὶ τουφέκι θάταν!

Τὸ ἄλλο βράδυ οἱ Τοῦρκοι συμφώνησαν νὰ πᾶνε στ' Ἀλών' τ' Γιώργ' νὰ τὸν βροῦνε καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Γιατὶ ἦταν φόβος καὶ τρόμος γι' αὐτοὺς. Δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ κάνουν αὐτὸ πού θέλαν. Ξεκίνησαν λοιπὸν ἀπ' τοὺς Ραφταναίους καὶ τὸ σούρουπο κατέβηκαν τὸ Κορφόβουνο, ἔφτασαν στὸ σπίτι του. Τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα καὶ τοῦ φώναξαν «Ἄνοιξε ὁρὲ Κολιό, ἐμεῖς εἴμαστε, ὅτι ἔγινε ἔγινε. Ἄνοιξε μπρὲ νὰ πᾶμε στὴ Τούρκα γιὰ κλεψια». Δηλ. νὰ κλέψουν γίδ. γιατί ζοῦσαν μ' αὐτὰ. Ἡ γριά μάννα του τσουγκρίζοντας μὲ τὴ μάσια ἕνα κούτσουρο στὸ μπουχαρί (τζάκι) νὰ βράσει τὸ φαῖ τοῦλεγε, «Μὴν ἀνοίγεις παιδάκι μου θὰ σὲ σκοτώσουν» κι ὁ Κολιός βάσταγε ἀπὸ πίσω τὴν πόρτα μαζί μὲ τὸ σύρτι. Οἱ Τοῦρκοι πάλι φώναζαν «Μὴ φοβάσε ὁρὲ Κολιό θὰ σοῦ δώσουμε τὰ ὄπλα ἀπὸ τὴν κλαβαντή» πού ἦταν μιὰ τρύπα στὸ κάτω μέρος τῆς ξύλινης πόρτας, γιὰ νὰ μπαίνο-βγαίνουν οἱ γάτες.

Ὁ Κολιός τοὺς ἐμπιστεύτηκε. Ἄφου τοῦ ρίξαν τὰ ὄπλα ἀπὸ τὴν τρύπα, τοὺς ἀνοίξε καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Ἡ ματιά του ὅμως ὅμως δὲν ἔφευγε ἀπὸ κανέναν καὶ πρόσεχε κάθε κίνησή τους γιατί «Κάποιο λάκκο εἶχε ἡ φάβα» ἔλεγε μέσα του.

Ἄφου ἐτοιμάστηκαν ξεκίνησαν ὅλοι μαζί γιὰ τὴν Τούρκα (κοντὰ στὰ Πράμαντα). Ρίχτηκαν στὸν Παλιόμυλο, στὸ μύλο τοῦ Κίτσου, βγήκαν στὸ Στενὸ κι ἀνέβηκαν στὸ λάκκο. Ὁ Κολιός πάντα πήγαινε ἀπὸ πίσω καὶ σὲ ἀπόσταση γιὰ νὰ τοὺς προσέχει. Μόλις ἔφτασαν στοὺς Σταυροὺς (κοντὰ στὴ Στόκς) ἔκατσαν γιὰ λίγο νὰ ξεκουραστοῦν.

Τὸ φεγγάρι πληγώνονταν στίς κορυφές τῶν βουνῶν, τὰ νυχτοπούλια ἔσκουζαν κι ὁ Γκιώνης φώναζε τὸν Ἀντώνη του. Οἱ Τοῦρκοι

κουβέντιαζαν στη γλώσσα τους κι ο Κολιός παράμερα αγνάντευε τη γύρω φύση. "Ένας Τούρκος χάραζε με το μαχαίρι του σε μιὰ μαύρη πλάκα «έδω σκοτώνουμε τόν Κολιό - Τζοβάρα». Ο Κολιός έβγαλε τὸ ταμπάκο γιατί δὲν κάπνιζε στριφτό και οἱ Τούρκοι λοξοκοιτάχτηκαν. Τότε ἕνας τὸν πλησίασε και τοῦ ζήτησε μιὰ πρέζα. Ο Κολιός ἔκανε τὸ χέρι πέρα νά τοῦ δώσει. Τότε ὁ Τούρκος τοῦπιασε σφιχτὰ τὸ χέρι και τὸν ἔριξε κάτω. Ὁρμήσανε κι ἄλλοι δύο, ὁ τέταρτος τοῦ παίρνει τὴ Λαζαρίνα κι ὁ τελευταῖος τράβηξε τὸ γιαταγάκι του νά τοῦ πάρει τὸ κεφάλι του.

Ὁ Κολιός ὅμως τοὺς ἔκανε ὅλους καλά, ἦταν δυνατός. Ἡ δύναμή του δὲν ἦταν μόνο στὸ τουφέκι του ἀλλὰ και στὸ κορμί του Χουφτιάζει με τὴν παλάμη του τὸ γιαταγάκι, κόπηκε λίγο ὅμως, ἀλλὰ τοὺς ἔφυγε και χάθηκε μες' τὴ νύχτα σὰν Ζαρκάδι. Οἱ Τούρκοι μετὰ τὴν ἀποτυχία τους αὐτὴ πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τοὺς Ραφταναίους. Μόλις ἀνέβηκαν στ' Γιώργ' - Γιώργ' ἔριξαν δυὸ φορές με τὴ Λαζαρίνα. Τ' ἄκουσαν οἱ γέροι κι εἶπαν πὼς τὸν βάρεσαν τὸν Κολιό, γιατί αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔρριχνε ἐκεῖ.

Πρὶν τὸ μεσημέρι ὅμως ὁ Κολιός βγήκε στὸ χωριὸ κι οἱ γέροι τᾶχασαν, τὸν νόμιζαν σκοτωμένο. Ἄνοιξε ἡ καρδιά τους μόλις τὸν εἶδαν γιατί πολὺ τὸν ἀγαποῦσαν. Τοὺς τὰ ὁμολόγησε ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἀμέσως πῆγε στὸ Σαλῆ Ἀγὰ τοῦ εἶπε τὰ μαντάτα και τοῦ ζήτησε νά στείλει χαμπέρι στοὺς Ραφταναίους νά τοῦ φέρουν τὴ Λαζαρίνα, γιατί θᾶχαν ἄγρια ξεμπερδέματα. Ὁ Σαλῆς πού τὸν φοβόταν εἰδοποίησε τοὺς Τούρκους νά τὴ στείλουν. Οἱ Τούρκοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι τώρα ἔχουν καλὸ σκοπὸ. Θὰ τοῦ τὴν δώσουν στὸν Ἄι—Λιὸ τῶν Ραφταναίων. Ἐκεῖ νά γίνει ἡ συνάντηση.

Ὁ Κολιός νά βάλει τὸ κρασί κι αὐτοὶ τὸ ψητὸ ἄρνι. Θὰ φᾶνε, θὰ τραγουδήσουν και θὰ γίνουν και βλάμηδες (σταυραδέλφια).

Ἐπῆγαν λοιπὸν ἀπάνω, ἔφαγαν κι ἤπιαν. Παρέδωκαν τὸ τουφέκι και γίναν βλάμηδες. Κόψανε τίς φλέβες τῶν χεριῶν κι ἐνώσανε τὸ αἷμα. Τότε ὁ Κολιός ρώτησε κι ἔμαθε πού ἔχουν τὰ σπίτια οἱ Τούρκοι με τίς φαμίλιες τους. Μόλις τελείωσε τὸ φαγοπότι πῆρε τὴ Λαζαρίνα και κατέβαινε κατὰ τὸ Σκλοῦπο και σειόταν ἡ γῆ και τρίζαν τὰ βουνά.

Στὸ χωριὸ ὁ Κολιός δὲν μπορούσε νά ἡσυχάσει, δὲν μπορούσε νά δεχτεῖ πὼς ὅλα αὐτὰ ἦταν γιὰ τὸ καλὸ του. Τὴν ἄλλη φορὰ φίλος τους ἦτανε και πῆγαν νά τὸν σκοτώσουν, τώρα βλάμηδες, δὲν τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη. Κάλεσε νᾶρθει ὁ Νότης (ἕνας ἀπ' τοὺς Νοταίους) ἀδερφικός του φίλος. «Αὐτὸ κι αὐτὸ ἔπαθα»

τοῦ εἶπε, «τί λές θά πᾶμε νά χαλάσουμε τίς φαμίλιες τους»; «Θά πᾶμε» τοῦ λέει ὁ Νότης. «Θά φᾶμε ὅμως ἀπό σκυλί»; «Θά φᾶμε» ἀποκρίθηκε ὁ Νότης. Ὅποιος ἔτρωγε κρέας σκυλιοῦ γινόνταν κακός. Τὸ ἴδιο κι αὐτοὶ ὀρκίστηκαν νά γίνουν κακοί.

Ψήσανε λοιπὸν ἓνα σκυλί κι ἓνα κασιόκι, τ' ἀνακάτεψαν μέσα σ' ἓνα μεγάλο ταψί κι ἄρχισαν νά τρῶνε μὲ τὴ σειρά. Ἄφου ἔφαγαν πῆγαν στὸ Σαλῆ καὶ ζήτησαν ἄδεια νά περάσουν τὸ ποτάμι, (Τούρκικο φυλάκιο) πὼς θά πᾶνε δῆθεν γιὰ δουλειές. Πῆραν τὴν ἄδεια πέρασαν ἀπέναντι κι ἀνέβηκαν στὸ Ζαγόρι ὕστερα ἀπὸ μέρες περπάτημα. Ἐκεῖ ζοῦσαν οἱ οἰκογένειες τῶν Τούρκων. Τὴ νύχτα μπῆκαν στὰ σπίτια τους καὶ μὲ τὰ γιαταγάνια σκότωσαν ὅλες τίς γυναῖκες τους.

Ἦστερα ὁ Κολιός χάθηκε. Ἀναφέρεται σήμερα κάποιος Νικολός Τζοβάρας ὀπλαρχηγός στὴν Ἱστορία, στοὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν Τούρκων στ' Ἄγραφα. Ἴσως νᾶναι αὐτός. Πάντως ἦταν αὐτός, πού δὲν δέχτηκε καμμιά ντροπὴ στὸ Σκλοῦπο ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Κώστας Τζοβάρας,
Ἡθοποιός

1980 — ΔΙΣΕΚΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

(Μᾶς ἦρθε χρόνος δισεκτος, χρονιὰ κατακαημένη....) Τέτοια καὶ χειρότερα προφητεύει ἡ λαϊκὴ παράδοση γιὰ τίς χρονιές μὲ 366 μέρες. Ὁ φετεινὸς ὁ χρόνος εἶναι δισεκτος. Ὁ Φλεβάρης ἔχει 29 μέρες καὶ ὅλη ἡ χρονιὰ 366μέρες.

Αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ ἓνας χρόνος ἔχει κανονικὰ 365 μέρες καὶ ἔξι ὥρες, χρόνος δηλαδὴ πού χρειάζεται ἡ γῆ γιὰ μιὰ πλήρη περιστροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὄταν ὁ Ἰούλιος Καίσαρας, μαζί μὲ τὸν Ἑλληνα Σωσιγένη, μεταρῦθμισαν τὸ ἡμερολόγιο κανονίσανε κάθε τέσσερα χρόνια νά μπαίνει μιὰ ἐμβόλιμη — ἐπὶ πλέον — μέρα ὥστε νά καλύπτονται οἱ ἔξι ὥρες πού περισσεύουν κάθε χρόνο.

Σύμφωνα μὲ τίς λαϊκὲς δοξασίες, τὰ δισεκτα χρόνια δὲν εἶναι καὶ τόσο τυχερά. Γιαυτὸ ὁ λαὸς ἀποφεύγει τοὺς γάμους κλπ.

Ὁ δισεκτος χρόνος ὀνομαζόνταν καὶ ἔτος τοῦ Κασσιανοῦ, γιὰτὶ ἡ ἐκκλησία εἶχε ὀρίσει νά γιορτάζεται ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς στίς 29 Φλεβάρη καὶ ἔτσι ἡ γιορτὴ του ἐκτός πού εἶναι κάθε τέσσερα χρόνια συμπίπτει καὶ μὲ τὴν «καταραμένη» μέρα.

Ἐμεῖς πάντως εὐχόμαστε καλὸ δισεκτο χρόνο.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Ψυχική ενότητα και αγάπη Ζήτησε από τὰ μέλη ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ κόψιμο τῆς βασιλόπιττας.

Ἡ στήλη αὐτὴ τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἀφιερωμένη στὴ δραστηριότη-
τες τοῦ Συλλόγου μας.

Μέσω αὐτῆς θὰ πληροφοροῦνται τὰ μέλη ὅλες τὶς πολιτιστικὲς καὶ μορφωτικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ Συλλό-
γου καὶ γενικὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ὅποιοιδήποτε παράνομο ἢ ὀποιοδὴ-
ποτε ὑπέδειξε, πού θὰ εἶναι μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Καταστατικοῦ, καὶ θὰ προάγει τὰ συμφέροντα τοῦ Συλλόγου θὰ γίνεται πρόθυμα δεκτὴ καὶ θὰ προβάλλεται ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ.

Δὲν παραλείπουμε νὰ σὰς ἐνημε-
ρώσουμε, σύντομα, ὅτι θὰ δημοσιεύ-
σουμε, μέσω τῆς στήλης αὐτῆς τμη-
ματικὰ τὸ Καταστατικὸ τοῦ Συλλό-
γου, ὅπως αὐτὸ τροποποιήθηκε μὲ
ἀπόφαση τῆς Γενικῆς Συνέλευσης
στὶς 30 Ἰουνίου 1979, γιὰ νὰ ἔχετε
μιὰ πλήρη εἰκόνα τῶν ἐπιτροπυμέ-
νων ὁρίων δράσεως τοῦ Διοικητικοῦ
Συμβουλίου.

**ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑ 1980 — ΒΡΑ-
ΒΕΥΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ**

Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ στὶς 12 τοῦ
Γενάρη, ὁ Σύλλογος μας διεργάνωσε
μιὰ πολὺ ὀμορφη γιορτὴ, ὅπου παρευ-
ρέθησαν πάνω ἀπὸ 200 μέλη τοῦ
Συλλόγου, στὴν θαυμάσια αἴθουσα
τοῦ Κέντρου «ΛΙΘΑΡΙΤΣΙΑ» ὅπου
κόπηκε ἡ καθιερωμένη Πρωτοχρο-

νιατικὴ πίττα καὶ ἔγινε καὶ ἡ θρά-
βευση τῶν ἐπιτυχόντων μαθη-
τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου στὶς Ἀνώ-
τατες, Ἀνώτερες Σχολὲς καὶ στὰ
Λύκεια, τῆς χρονιάς, πού πέρασε.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, ἀπευ-
θυνόμενος πρὸς τοὺς συγχωριανοὺς,
ἀφοῦ τοὺς καλωσόρησε στὴν ἐκδήλω-
ση, σὲ σύντομη ὁμιλία του, τόνισε:

«Ἡ ἀποφινὴ ἐκδήλωση δικαιώνει
τὴν ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμ-
βουλίου τοῦ Συλλόγου Ἀπανταχοῦ
Ἀμπελοχωριτῶν στὴ διατήρηση τοῦ
θεσμοῦ αὐτοῦ.

Ἐξ ἄλλου, δίνει καὶ πάλι ἐφέτος
τὴν εὐκαιρία στὸ Διοικητικὸ Συμβου-
λιο νὰ ἀπευθύνει, πρὸς ὅλα τὰ μέλη
τοῦ Συλλόγου, τὶς πλέον ἐγκάρδιες
καὶ ἔνθερμες εὐχές, γιὰ τὸ Νέο Ἔ-
τος.

Συγκεντρωθήκαμε, Ἀγαπητοὶ χω-
ριανοὶ μέλη τοῦ Συλλόγου, ὅχι μόνο
νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκληση
τῆς πολιτιστικῆς ἔκφρασης τοῦ Συλ-
λόγου μας, ἀλλὰ καὶ νὰ δεῖξουμε ὅτι
οἱ ψυχικοὶ μας δεσμοί, πού ἀποτε-
λοῦν πάντοτε τὸ μεγάλο κίνητρο τῆς
δημιουργίας, ἔχουν τόσο συσφιχτεῖ,
ὥστε νὰ θεωρούμαστε, ὡς μέλη τῆς
αὐτῆς οἰκογένειας.

Χαιρετήσαμε, ἂν θυμᾶμαι καλὰ πέ-
ρυσι, τὸ ἔτος 1979, ὡς ἀφετηρία νέ-
ων προσπαθειῶν καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ

Συλλόγου, και είχαμε δίκιο. Διότι, και ή οικονομική διαχείριση του Συλλόγου ήταν άφογη και ή εκπλήρωση του αντικειμενικού σκοπού, ήταν ούσιαστική και σημαντική.

Χαρακτηριστικά θα αναφερθώ σε τρεις αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου, που σημάδεψαν με επιτυχία το κέντρο δράσης του Συλλόγου μας και έδωκαν σ' αυτόν την Πρωτοπρωρία έναντι των άλλων Συλλόγων τής περιοχής μας.

1.— Η πραγματοποίηση τής έκδρομής στη Βουλγαρία, που άλλοι παρόμοιοι Σύλλογοι δεν τόλμησαν ούτε και να το σκεφτούν.

2.— Η έναρξη των εργασιών αρχικής διάνοιξης του δρόμου από το χωριό μας στην Πελοπόννησο και με πρωτοπρωρία να συνδεθεί με το Δημόσιο δρόμο Φανερωμένης.

3.— Η απόφαση του μέσου επικοινωνίας των απανταχού εύρισκόμενων Άμπελοχωριτών, για την επανέκδοση εντός του τρέχοντος μηνός, του περιοδικού «Ο Καθρέπτης».

Για τις δραστηριότητες αυτές και πολλές άλλες (Όπως ή Γιορτή του Έτους του Παιδιού, που γιορτάστηκε στο χωριό μας, ή Πρωτομαγιά κ.λ.π.), Το Διοικητικό Συμβούλιο δοκιμάζει μεγάλη ικανοποίηση και αναγνωρίζει ότι βασικοί συντελεστές τής επιτυχίας και ανόδου του Συλλόγου μας, ήταν όλα τα μέλη που ανταποκρίθηκαν στις προσδοκίες μας.

Και έννοω όλα τα μέλη χωρίς να γίνεται διαχωρισμός. Όλοι είναι πολύτιμοι για τον Σύλλογο, όλοι προσφέρουν, όλοι προσπαθούν και χάρη τής συλλογικής αυτής προσπάθειας πετύχαμε τα γνωστά, σε όλους μας αποτελέσματα.

Το 1980 όμως δημιουργεί νέες πρόσθετες υποχρεώσεις. Δημιουργεί πρώτα - πρώτα την υποχρέωση να μείνουμε όλοι μας ψυχικά ένωμένοι και ήθικά κραταίοι, για να μπορούμε να συνεχίσουμε με τον αυτό ρυθμό, το έργο του Συλλόγου.

Με τή βεβαιότητα ότι και το νέο έτος 1980, θα επιδείξουμε τον αυτό ζήλο, για τον Σύλλογο, σάς εύχομαι εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου, σε όλους και στις οικογένειές σας, υγεία - εύτυχία - πρόοδο απομικρή και οικογενειακή».

Στή συνέχεια και αφού κόπηκε από τον Πρόεδρο του Συλλόγου ή πίττα, έγινε ή θράβευση των επιτυχόντων μαθητών. Έξ άλλου, ή αναγνώριση τής αξίας των μαθητών και ή θράβευση τους είναι μέσα στα πλαίσια των καθηκόντων του Συλλόγου. Η διάθεση δε των χρημάτων γίνεται κάθε χρόνο από το κληροδοτήμα του συγχωριανού μας Χαριλάου Τόλη. Η ενέργεια του δε αυτή είναι αρκετά αξιόπαινη και σημαντική για το χωριό μας και ακόμη περισσότερο για τους μαθητές και φοιτητές.

Συγκεκριμένα, οι θραβευθέντες είναι:

ΑΝΩΤΑΤΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

1. Βασιλική Σωτ. Άναστασίου (Φιλοσοφική Ίωαννίνων δρχ. 5.000)
2. Βασιλική Λαμ. Βλάχα (Βιομηχανική Θεσσαλονίκης) δρχ. 5.000

ΑΝΩΤΕΡΕ Σ ΣΧΟΛΕΣ

Ελένη Κ. Σιώτου KATE (Θεσσαλονίκης) δρχ. 3.000

ΛΥΚΕΙΑ

1.	Κων)νος Άλ. Ήξαρχος	δρχ. 2.000
2.	Κων)νος Δ. Ήκάρφωτος	» 2.000
3.	Σπύρος Κ. Βλάχας	» 2.000
4.	Χρήστος Ι. Πανάξιος	» 2.000
5.	Χρυσούλα Χαρ. Τόλη	» 2.000
6.	Μαρίνα Λαμ. Βλάχα	» 2.000
7.	Άναστασία Β. Κίτσου	» 2.000
8.	Άντιγόνη Γ. Γέροντα	» 2.000
9.	Ελένη Β. Πάνου	» 2.000

Τυχέρους τής θασιλόπιτας ήταν ό Παναγιώτης Χρ. Βλάχας μαθητής που άμείφθηκε με τό προσό των 500 δρχ. Άκολούθησε γλέντι και διασκεδάση ώς τήν επιτρεπόμενη ώρα και όλοι οι παραρευρεθέντες ήμειναν άπόλυτα εύχαριστημένοι, τόσο άπό τήν καλή όργάνωση, όσο και άπό τήν ζεστή Σκλουπιώτικη άτμόσφαιρα, που δημιουργήθηκε στην αίθουσα.

Ο ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Όπως κάθε χρόνο ήτσι και φέτος, με επιτυχία ήγινε ό αποκριατικός χορός του Συλλόγου μας στις 17 Φλεβάρη στο Κέντρο «ΧΛΟΗ» με συμμετοχή πάνω άπό 200 μέλη του Συλλόγου. Τό γλέντι άμείωτο συνεχίστηκε μέχρι τις 2 τά μεσάνυχτα και όλοι οι παραρευρεθέντες δημιούργησαν ήριστα άτμόσφαιρα διασκεδάσεως και γλεντιού.

ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ.

Πάνω άπό 70 μέλη του Συλλόγου

ήλαβαν μέρος στη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου στις 23 Φεβρουαρίου στην αίθουσα του ήμπροσδιοτεχνικού ήπιμελητηρίου Ήωαννίνων.

Ή Γενική Συνέλευση πραγματοποιήθηκε βάσει του ήρθρου 10 του Καταστατικού και περιλάμβανε θέματα προς συζήτηση.

- 1) Άπολογοσιμός - Δράσης Δ.Σ. ήτους 1979.
- 2) Ήγκριση Οικονομικού άπολογοσιμού 1979 -Προϋπολογοσιμού1980
- 3) Συζήτηση - τυχόν προτάσεις των μελών για θέματα του Συλλόγου. Για τήν πλήρη και σωστή ήνημέρωση των μελών, τό Διοικητικό Συμβούλιο, ήδωκε σε όλα τά παρευρεθέντα μέλη φωτοτυπίες του Οικονομικού Άπολογοσιμού και του Προϋπολογοσιμού 1980.

Τήν ήναρξη των ήργασιών τής Συνελεύσεως ήκανε ό Πρόεδρος του Συλλόγου και άφου διάβασε τό σχετικό ήρθρο του Καταστατικού, ήκανε

